

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swérnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njeđel'ske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihiciziscej w Budyšcinje a je tam sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

Judika.

Sebr. 9, 11—15.

S lista na Hebrejskich je našch džěnjšiški tekst wsaty. Hebrejszy kšesćizjenje běchu něhdy Židzi byli, woni běchu pak ł wěrje pšichšli, so je Jesuś ł Nazaretha tón šlubjeny mešias, wo kotrymž šu profetojo wěšćizili, a běchu ł kšesćizianskej wošadže pšichstupili. Swontownje běchu Židzi wostali, woni džeržachu židowske šakonje, jědže a wuczišćenja, woni wobdžělichu šo pšich židowskich Božich šlužbach, woni šwjecžachu židowske šwjedjenje. Ale ł tym, šo do Jesuśa, kotrehož běšće wyšoka rada jako bohahanjerja ł šmjerczi wotšudžila, wěrjachu, šu na šo hidjenje šarisejskich a pišmawucženych čahnyli. Duž pšesćezehachu jich na wscho móžne waschnje, woni hanjachu a wušmėwachu jich, čzišnychu jich do jastwa, haj morichu jich. Šizom to běšće ša někotrych Hebrejskich kšesćizianow ł pohórschenju. Njedyrbi Jesuś, tał myšlachu pšich šebi, tych šwojich šchitowacž a wobarnowacž? Ale najwjazy wot nich njedachu šo pšes to mylicž a pošnachu šo se šwjatej šahorjenosću ł temu šnješej. Duž wuštorežichu jich wodžerjo luda se židowskeho towarštwu, woni šakasachu jim, šo nješmėdža wjazy do Božeho tempła šastupicž, dokelž běchu wot žiweho Boha, wot wěry šwojich wótzow wotpadnyli. To běšće to najhórsche, šchtož móžesche jim něchtó naczinicž. Wot džěczatštwu šem běšće wschal tón tempel to najšubšche, najšwjeczišche měšto na žylej šemi; tu běchu šo wótzajo wot štarych čžakow šem šhromadžowali, tu běchu

woni te rjane Bože šlužby šwjecžili a Božu pšchitomnosć žiwje šacžuwali, tu běšće wyschšiměšchnik na dnju wulkeho wujednanja do najšwjeczišcheho šaschol a jich ł Bohom wujednal. A to wschitko dyrbjesche nětl ša nich pšesćacž! Wufamknjeni dyrbjachu byčž ł šnješoweje šwjatnižy, ł kotrež tyšak šwjastki jich wjasachu. To běšće hórsje hacž šmjercž. A woni počžachu we šwojej kšesćizianskej wěrje khablacž. Je wona woprawdže tajki wopor hódna? Njeje tež židowska wěra wot Boha data? Njeje Bóh šam pšichšakal, šo dyrbjja Židzi šo w tempłu šhromadžowacž a wopromacž, šo dyrbi wyschšiměšchnik kóžde lěto junu pšched Bože woblicžo štupicž a lud wuczišćicž wot wschitkich hrěchow? Njeběšće jich najwyschšcha pšichšluschnosć, šo woni, kotřiz běchu šo jako Židzi narodžili, tute šwjate Bože wuštajenja šwėru dopjelnichu? A jich wjele wotpadnychu wot kšesćizianskeje wěry a wróczichu šo ł židowskej.

Duž čže šwjaty japoschol jich w kšesćizianskej wěrje pošylnejč. Wón pišche jim list, w kotrymž jim krašnosć kšesćizianskeje wěry pšched woczi štaja. Wón dopokasuje jim, šo je židowska wěra jeno wěšćčenje na šhryštuśa. W nim je šo wschitko dopjelnilo, šchtož šteji w štarym šakonju napššane. Wón je tón prawy dokonjany wyschšiměšchnik. Šchtož žadny židowski wyschšiměšchnik njemóžesche dokonjecž, to je wón krašnje dokonjal. Wón njeje jeno do najšwjeczišcheho šerusalemšeho tempła nutsšchol, kaž tuczi, ale do najšwjeczišcheho w njebjekach; wón njeje jeno kóslazu a čželazu krej wopromal, ale šo šameho; wón njeje jeno wuczišćenje na krotki čžak dobył, ale wěczne wumóženje.

Kať njerofomnje bychu ſo ſadzerželi, kať jara bychu ſo pſchehrěſchili, hdy bychu tuteho wyſchſchoměſchnika ſapřeli a wopuſchczili!

W poſtunym czaſu ſteji Jeſuſ jako naſch wyſchſchiměſchnik pſched nami. My rěczimy rad wo trojakim ſaſtojnſtwje naſcheho Sbóžnika: wo jeho profecziſkim; wón je Božu wolu pſchipowjedať a polne ſjewjenje Bože nam pſchinjeſť; wo jeho kralowſkim: wón ſedzi ſ prawizy Bozej a njeke wſchitke wězy ſe ſwojim móznym ſłowom; wo jeho wyſchſchiměſchniſkim: wón je naſche hrěchi na ſwojim czěle ſam woprowať na drjewje. Jeho wyſchſchiměſchniſke ſaſtojnſtwo je ſa naſ to najwážniſche. Na njo ſložmy dženſa ſwoju nutrnoſcz. Kať kraſny je naſch wyſchſchiměſchnik Jeſuſ Khryſtuſ!

1. Wón je do najſwjeczijeſcheho w njebjeſach ſaſchol.
2. Wón je ſo ſam ſa naſ woprowať.
3. Wón je nam wěczne wumóženje dobyť.

1. Tempel w Jeruſalemje mējeſche tſi wotdžele: Dwór, tu ſhromadžowasche ſo židowſki lud; ſwjate, tu ſtejachu woltarje a mēſchnizy woprowachu na nich wopory, kotrež lud Bohu pſchinjeſe; a ſady ſwjateho ležeſche pſches wulki ſawjeſch wotdželene najſwjeczijeſche, tu ſtejeſche ſchina ſluba a hnadny ſtol, tu bydleſche Boža kraſnoſcz. A juntróc w kóždym lěcze ſmēdžijeſche wyſchſchiměſchnik na dnju wulkeho wujednanja do najſwjeczijeſcheho ſaſtupicz, jeno krótke mjēſchiny ſmēdžijeſche tam woſtač. Ale to bēſche jeho najwjetſche prawo, jeho najwyſchſcha pſchiſluſchnoſcz, to wuſnamjenjeſche jeho pſched wſchitkimi druhimi człowjekami.

„Khryſtuſ pať je pſchiſchol, ſo by wyſchſchiměſchnik byl tych pſchichodnych kublow, pſches wjetſchu doſonjanſchu hētu, kotraž njeje ſ rukomaj ſczinjena, to je, kotraž njeje tať natarjena.“ Šchto je tuta wjetſcha, doſonjanſcha hēta, wo kotrež ſwj. japoſchtoť w naſchim tekſczje rěcz? To je tón wulki tempel Boži, tón zly ſwět, kotryž je Bóh ſe ſwojim ſłowom ſtworil, wo kotrymž bē tempel w Jeruſalemje ſlaby wobraſ. Tež tutón wulki tempel Boži ma tſi wotdžele: dwór: tón widomny ſwět, woſebje naſcha ſemja; ſwjate: njebjeſa, hdžež ſu ſbóžni doſonjeni, a najſwjeczijeſche: mēſto, hdžež Bóh bydli w ſwětle, do kotrehož njemóže ničto ſaſtupicz. Pſches tutu wulku doſonjanu hētu je naſch Sbóžnik ſchol. Wón je w dworje pobyl 30 lět ſwojeho ſemſkeho žiwjenja, czichi pjatť pať, na dnju wulkeho wujednanja noweho ſluba, je wón pſches ſwjate do najſwjeczijeſcheho nutſſchol ſ Božemu ſtolej, hdžež nēť woſtanje do wſcheje wěcznoſczje a naſ jako naſch wyſchſchiměſchnik ſaſtupuje.

Kajki troſcht leži w tym, ſo je Jeſuſ ſaſchol do najſwjeczijeſcheho w njebjeſach! Nēť wěmy: horjetach w njebjeſach ſ Bozej prawizy mamy najlěpſcheho pſcheczela, kiž ſ najſwěrnijeſchej luboſczu naſchu wěz wodzi. Wón ſpomina na naſ, hdyž my woſlabnjemy, wón ma ſobuželenje ſ naſchej ſlaboſczu a njepſchidawa, ſo czert naſ pſches naſche mozy ſpytuje. Wón wuſtupi ſa naſ, hdyž ſhrěſchimy a praji: Wótczje, njehladať na hrěchi człowjekow, ale budž jim mojedla hnadny, a wodaj jim. Wón proſy ſa naſ, hdyž my njewěmy, ſchto proſyč dyrbimy abo ſo modlicz njemóžemy. Wón žohnuje naſ w naſchim džele, ſo ſo nam derje radzi, w naſchich czěſnoſczach, ſo dyrbja ſ naſchemu lěpſchemu ſlužicž, w naſchich bēdženjach, ſo dobywamy. Wón pſchihotuje nam mēſto we wěcznej domiſnje a nam w prawym czaſu wupomha do njebjeſkeho raja.

2. Čžehodla móže Jeſuſ to doſonjecz? Čžehodla ma

jeho wyſchſchiměſchniſke ſtutkowanje tajku móž? „Wón njeje pſches kóſlazu abo czelazu krej, ale wón je ſam pſches ſwoju krej junu do ſwjateho nutſſchol.“ Brjedy hač ſmēdžijeſche wyſchſchiměſchnik ſtareho ſluba do najſwjeczijeſcheho hič, dyrbjeſche wón mlodeho woľa ſa ſwoje hrěchi a kóſla ſa hrěchi luda woprowač. Š tej krowu dyrbjeſche wón do najſwjeczijeſcheho ſaſtupicz a ſchinju ſluba a hnadny ſtol wobkrjepicz ſ ſwojeho a teho luda wujednanju. Kať wjele wjazy pať je Jeſuſ, naſch wyſchſchiměſchnik cziniť? „Wón je ſo ſam bjeſe wſchitkeho poroka pſches teho wěczneho Duchu Bohu woprowať“. Haj, wón bēſche bjeſ poroka. Wón njeje žaneho hrěcha cziniť, tež ſo njeje žane jebanſtwo w jeho rěze namaťať, wobſwědčujuje Pētr, kiž je 3 lēta pſchi nim byl. Š samo jeho najwjetſchi njepſcheczelo njemóžachu jemu žaneho hrěcha dowjeſcz. A kať wjele ſwědčenjow jeho ſwjatoſczje a njewiny ſlyſchimy pſchi jeho czerpjenju! Pontius Pilatuſ, Pilatuſowa mandželſka, ſchať na ſchizju, hejtman pod ſchizjom, Judach Iſcharioth, wſchizy dyrbjachu wobſwědčicž: wón je bjeſ poroka. Haj, wón bēſche tón jeniczi prawy bjeſe wſchitkimi człowjekami. Bóh ſam je to wobkruczil: To je mój luby Šsyn, nad kotrymž mam dobre ſpodobanje. A tutón ſwjaty bjeſ poroka je ſo ſa naſ woprowať. Jeho žyľe žiwjenje wot naroda hač ſ ſmjerczi bēſche wulki wopor. Wón je ſwoju njebjeſtu kraſnoſcz wopuſchczil a na naſchu křudu ſemju pſchiſchol, je tu w niſkoſczu a křudobje živy byl, je ſ hrěſchnikami wobkřadžowať, je ſe ſwojimi bójſkimi darami a mozami człowjekam ſlužil, je hanjenje, wuſmēſchenje a napscheczimorēczenie hrěſchnikow czerpil, a je ſo ſkóncžnje do rukow ſwojich njepſcheczelow podať. Ničto njeje jeho ſ temu nuſowať, dobrowólne, ſe ſamſnej luboſczu je wón ſo ſam Bohu woprowať a je pſches ſwoju krej do ſwjateho nutſſchol. Šchto je wón czerpil, jako je wón ſwoju krej pſchelať! W ſahrodže Gethſemane je wón ſo tať bēdžil, ſo bē jeho pót jako křawne křepki, kiž na ſemju padachu. W ſudnej křězi ſu hrubi wojazy jeho křibjet roſſchwikal a jemu czernjomu křonu na hłowu ſtajili, a na ſchizju bēžeſche jeho krej ſ rukow, ſ nohow a ſ bofa. Š tutej ſwojej ſwjatej krowu je naſch wyſchſchiměſchnik do najſwjeczijeſcheho w njebjeſach ſaſchol. Kať droha je wona! Njemurjekniwje drožſcha hač krej kóſlow a czelatow, ſ kotrež ſu wyſchſchiměſchnizy ſtareho ſluba do najſwjeczijeſcheho w templu ſaſtupowali! A tehodla ma tež wona wjele wjetſchu móž.

3. Wona je nam wěczne wumóženje dobyťa. Wopor wyſchſchoměſchnika w czaſu ſtareho ſluba pláčjeſche jeno krótki czaſ a jeno Božemu wuſwolenemu ludu, kóžde lēto na dnju wulkeho wujednanja dyrbjeſche ſo woſpjetowač. Naſch wyſchſchiměſchnik je ſo junu woprowať a tutón wopor pláčzi do wſcheje wěcznoſczje, ſa wſchitkich ludži. Wón je pláčzil ſa naſchich wótzow, wón pláčzi ſa naſ a ſa naſche džeczi a džeczidžeczi hač do ſkóncženja ſwěta. Šchtož do Jeſuſa wěri, tón je wumóžen wot wſchitkich hrěchow, wot ſmjercze a wot czertowſkeje mozy; tón móže ſ Pawoľom wyſtač: Dofelž tehodla ſmy prawi ſczinjeni pſches wěru, dha mamy pokoj ſ Bohom pſches naſcheho Kņjeſa Jeſom Khryſta, pſches kotrehož my tež pſchiſtup mamy we wěrye ſ tej ſamej hnadže, w kotrež ſtejimy. Rom. 5, 1. 2. Hdyž twoje ſwědomnje tebe kuſa a twoje hrěchi tebe wobſtoržuja a ty ſ Lutherom žalocziſch: moje hrěchi, moje hrěchi, dha ſtup w duchu pod ſchiz na horje Golgatha, hladať ſ woczomaj wěry na ſwojeho Sbóžnika, kiž je

ſwoju krej ſa tebe pſchelał a tebi węcżne wumoženje dobył. A hiſchcże wjazny. „Jeſuſowa krej wucziſczi naſche ſwęd-
domnje wot mormych ſtutkow.“ Sčto ſu mormwe ſtutki?
To nejſu ſtutki cżemnoſcże, ale tajke, kotrež ſu ſame na
ſebi dobre a tola nicžo pſched Bohom njeplacža, dofelž
njepſchińdu ſ wutrobny, w kotrež Boži Duch knježi. A tak
wjele naſchich ſtutkow ſu mormwe! Ty dżelaſch ſnano pilnje
we ſwojim powołańju, ale jeno, ſo w nim doprědka pſchiń-
džeſch abo ſebi cżeſcż a kħwalbu pſched ludźimi dobydžeſch;
ty ſpěwaſch kōždy džen ſwoje modlitwy, ale jeno ſe rtom,
wutroba nicžo wo tym njewě; ty kħodziſch kōždu njedželu
kemiſchi, ale jeno, dofelž ſu tak ſwucżeny. Ty dawaſch
ſwój dar, hdyž tebe proſcha, ale njerad, jeno ſo njebychu
ludžo na tebe ſwarili. Hlaj, to ſu mormwe ſtutki, kotrež
ſu pſched Bohom kniczomne. Sčtož pał woprawdže do
Jeſuſa wěri, tón njemōže tajke mormwe ſtutki wjazny cżinicž,
tón cżini wſchitko ſ luboſcžu a k cżeſczi teho, kiž je ſo ſa
njeho woprował. Tak njewucziſczi Jeſuſowa krej jeno
ſwonkownje, kaž wolaza a kōſlaza krej a popjeł wot jałozny
w ſtarym ſlubje, ale ſnutſkownje, wona wucziſczi ſwędom-
nje wot mormych ſtutkow, wona pſcheměni wěrzazeho, ſo
budže nowy cżlowjeł. A ſkōncžnje dopomni naſch tekſt
naſ hiſchcże na to najwjeſche kubło, kotrež naſch wyſchſchi-
měſchnik dawa: to ſlubjene węcżne herbſtwo. To je węcżna
ſbōžnoſcž, pſchichodna kraſnoſcž, wo kotrež ſmy ſańdženu
njedželu nadrobnje rěcželi. Wón je nam to herbſtwo do-
był pſches ſwoje cżerpjenje a wumrjecze a cžała w naj-
ſwjecziſchim na naſ.

D derje nam, ſo mamy tajkeho wyſchſchoměſchnika!
Džańjmy ſo jemu ſa tón wopor, kotryž je ſa naſ pſchi-
njeſł. Kotry je tón prawy, jemu ſpodobny džań? Tón,
ſo my ſo wo to ſtaramy, ſo jeho wopor ſa naſ njeje
podarmo; ſo my ſo ſ cżělom a duſchu jemu podamy, kiž
je ſo ſam ſa naſ woprował, ſo ſe wſchěm, ſčtož ſmy a
mamy, jemu ſlužimy, niž ſebi, niž ſwětej, niž hrěchej, ale
jemu ſamemu, kiž je nam ſlužil hač do ſmjercze.

Tu maſch mje, mój najlubſchi,
Ja ſo zyle poddam cži:
Ja cži panu do boła,
Božo, moja kħowanka.

Hamjeń.

M. w B.

Jeno pſches Jeſom Kħryſta.

Podjanski derje wucżeny mēſchnik, ſ mjenom Lambert w Belgijej,
kiž mējeſche wyſkołu ſlužbu we ſwojej romſkej zyrkwi, je na jene
dobo tule ſwoju ſlužbu ſkožil a ſwoju podjanski wěru wopuſchcził.
Wón wo tajkim ſwojim wuſtupje ſam tak piſche: „K tutej krocželi
ſym ſo pſches dolhe bēdženje a pſchemyſlowanje pſchēbēdžik, niž
pał bjeſ bolocze, pſchetož jenadwaznczilēne ſwjaski mējachu ſo
roſwjaſacž. Tola njemōłach htože ſwojeho ſwēdomnja dale na-
pſchecziwo ſtač, ſkōncžnje dnrbyach jemu poſłuchacž. Sčtož nētko
wēm a ſčtož ſym w podjanski zyrkwi widžał a kħyſchal, to nje-
mōže mojego ducha dlēje w Bamžowych wuſtawłach dżeržecž, nje-
mōžu tež dlēje žadanja podjaniſteje zyrkwi ſa prawe poſnacž, kiž
chže niž jeno w nabožnych wězach, ale tež we wēdomnoſtnych na-
ležnoſcžach knjeiſtwo wjeicž. Dofelž ſym ſo pſchēſwēdcžil, ſo je
jeno jedyn wyſchſchimēſchnik, Bōh-cżlowjeł Jeſuſ Kħryſtuſ, a ſo je
jeno jedyn wopor ſa hrěchi, kiž ſo njemōže dale ſ nowa ſtač, dħa
njemōžach hinał cżinicž, hač ſym cżinił. Nētk wēm ſawēſcže, ſo budža
cži ſbōžni, kiž do Jeſom Kħryſta jało do ſwojeho Sbōžnika wěria.

Ja wěriu do njeho a ſo na jeho lubowaze ſaſtaranje ſpuſchcžam
Szym wěſty, ſo mje wón njewopuſchczi.“

Kħryſtuſowa droħa krej.

D Jeſu, twoju droħu krej
Njech duſcha pſche wſcho waži ſej:
Ja w žiwjenju a we ſmjerczi
Su wot wſchěch hrěchow wucziſczi.

Duž wona moja pycha je
A kħaſna draſta prawdoſcže;
W tej pſched Bohom ja wobſteju,
Hdyž junu pōńdu k budženju.

Tež w tymle ſwēcze poſſicža
Mi twoja krej mōž žiwjenja;
Ja troſcht a pokoj w duſchi mam,
So w ſwētle hnadny pſchēbywam.

A budu w nuſy poſlednej,
Mje woſchēw twoja ſwjata krej;
S tym žadny hrěch mje njetama:
Ja ſbōžny pōńdu ſe ſwēta!

K. A. Fiedler.

Či paczeſke dżeczi.

Mējach nēhdy tſi džitwne paczeſke dżeczi, jedyn duchowny
powjeda. Běchu to tſjo tajny, kiž k wjekełu pſchihładowazeho luda
wyſkoło wyſche kħěžow a tſchew po powjaſach rejwachu a ſebi ſ tym
ſwój wſchēdny kħlěb ſaſlužachu. Naſ ke mni pſchihłedſchi, mje
proſchachu, ſo bych jich roſwucžował a potom konfirmował. Wchitny
tſjo pał njebēchu žane dżeczi wjazny, ale hižom pſches dwozyczi lēt
ſtari. Ja ſo jich ſa katechiſmom wopraſchach, ale tón njeſnajachu.
Praſchach ſo ſa bibliju, ale teje tež žadny ſ nich njemējeſche. Wōrny
phtnych, ſo wo cžitaniu tež wjele njeroſhmjochu. Duž ſo jich wo-
praſchach: „Lubi ludžo, ſčto dħa ſcže wukli w ſańdženych lētach,
hdyž tola nicžo njemōžecze?“ — „D wjele žadnych kħumſchtow
ſamōžemy, mōžemy po powjaſach bēhacž a rejwacž.“ — Wēdma bēchu
to wuprajili, bēchu hnydom tež hotowi, pſchēde mnu pruhu ſwojeje
wuſtojnoſcže wotpołožicž. Praſchachu, ſo dnrbu jeno naſ pſchi-
hładowacž. „Nē,“ rjeſnych, „waſche kħumſchty mje njeſajimaju a
nochžu je widžecž; ſa nimi ſo njepraſcham, ale prajcže mi, ſčto
dħa ſcže hewał hiſchcže nawukli?“ — „Nēcžimny kħydom rěcžow“,
rēkaſche dale jich wotmolwjenje, „a we najwjazny krajach ſemje
ſmy pobyli a wſchudže ſmy ſo, huſto pſched wuklim ludom, ſe ſwojeje
wuſtojnoſcžu widžecž dali. Tež do ſlubjeneho kraja je naſ pucž
wjedł a na tamnym ſwjatym mēcže ſmy ſtali, hdyž je ſo Jeſuſ
we ſwojeje poſlenjej nozy modlił — w Gethſemane, — a jeho row
ſmy wopytali.“ — Woni połaſachu mi pucžowanſki liſcžik, kajkiž
ſebi wopytowařo ſwjateho rowa huſto kupja a ſobu woſnu. —
Wbōſy ludžo, w Sbōžnikowym narodnym kraju bēchu pobyli, na
tym mēcže, hdyž mēnja, ſo je jeho row, bēchu ſtali, jeho ſameho
pał njeſnajachu. Hdyž tež ſ cżēleſej wutrobu, podach ſo ja na
džělo ſ mojimi tſjomi dorocženyymi paczeſtimi dżecžimi. Ja je roſ-
wucžowach, a hlaj — ja bych chžyl pſchēzo taſlich kēdžblitwy,
ſwukliwyh ſchulerjow mēcž. Dofelž dlējſchi cžaſ w mojej bliſtoſcži
woſtachu, bē wucžba njeſchētorhņena a bōſny widžach rjane plody.
Skōncžnje buchu cži tſjo wote mnje požohnowani a wuinachu ſwoju
wěru. K ſwojemu dotalnemu powołańju pał nochžychu ſo ſaſo

wróczić. Wschomóžne spytach, so bych jich na druge waschnje do khlěba pschinješl, ale tač rucze hač hdže shtonichu, so su czi tjo prjedy kellerjo byli, wo nich njerodžichu. Wschě durje, kaž jara tež profach, wostachu samknjene a k wschemu džělu woni tola tež kmani njeběchu. Tač dyrbjachu sčoncžnje pschi swojim dotalnym powołanju wostacž. Woni cžehnichu dale a pytachu swoju žiwnošč na prjedawšche waschnje. Sedyn i nich pač so ras wróczy, a ja wogladach jeho mjes pošlucharjemi nutneho w Božim domje. Wjehelach so jara. Kotry wučer, kotry spowjedny wótz so njeby wjehelil, hdž po dolhim cžaku swojeho schulerja, swoje lube paczerške džěčo sažo widži? Wjetscha pač hiščyže bě moja radošč, jačo po kemschach ke mni pschistupi i tym słowom: „My smy pschezo hiščyže po naschim powołanju, sčtož něhdy běchmy, ale Khrystuša, ke kotremuž seže naš wjedli a kotrehož seže naš lubowacž wučžili, mamy šobu na wschěch swojich pucžach. Spytowanjom je sa naš wjele byčo, pschetož te towarštwu, do kotrychž pschidžechmy, su wschelake, ale wěra do Khrystuša je nam móž dača, je pscheminječ.“ Na farje smój so dale roščeržowaloj a bě namaj, kaž bychmoj sažo w paczerškej wučžije bytoj. Wobaj běchmoj hlubočo hnutaj, jačo šebi po khwili ruku dachmoj a je słowom: Bóh budž i wami! so džělachmoj.

Prawa lubošč.

We wulkich wuhlownych podkoptach džělaschtaj dwaj džělaczerjej hromadže, jedyn bě starschi a drui mlódschi. Tón starschi rěkasche San, tón mlódschi Šakub. Taj dwaj běschtaj žyly dwojeho waschnja. San bě pětny, cžichi, pobožny muž, kiž by lóžde ranje, prjedy hač by so do hlubokich podsemškich podkoptow dowjesł, šebi tež na šwój cžemny row pomyšlil a swoju dušchu do Božej rukow poručžil. Šóždžičku njedželu by kemschi schol a šebi tam po trošcht a móž sa šwoje straschne a cžežke powołanje pobyl. Šakub, tón mlódschi, bě pač žyly hinajšcheho waschnja. Wón bě lohki, bjesbóžny pachol, we swojim džěle drje tež pilny a wustojny; tola pač bych so drušy psched nim bojeli, dokelž so lohko roshněwa a wošebje tehdy, hdž by so palenza napil, sčtož so huscžišcho šta. Runje tehodla pač, dokelž bě trochu straschny cžlowjel, běchu jeho w džěle starschemu cžichemu Šanej pschitowaršchili, a džitwnje bě, kač by bliskosč pobožneho Šana njeměrneho Šakuba we wusdže džeržala. Pschi nim by jara rědlo psches postronk dnyřil a hdny by w hněwje tu a tam ras šakakrowal, trjebasche jeno jeho towaršch se swojimaj módrymaj woczomaj na njeho pohladacž, a na mješče by Šakub wotmjelnył.

Ras běschtaj tež sažo hromadže hlubočo w podkoptach. Duž ua jene dobo wysche njeju wscho pitotacž a prastotacž pocža a pěst a pjerščyž so jimaj na hlówu mjelješche. Šhonjeny Šan na mješče tón wulki strach spóšna a wolasche tač wóšje hač móžješche: „Wuschyžežke šob dele!“ Czi horkach běchu to hnydom šlyšcheli a duž tež sa šrótki cžas rječšy sčyčercžachu, i kotrymiž so šob psched teju dweju puščyži. Dokelž pač bě wujěš jara wulki, bě šob tež mačny, so jeno jedyn do njeho džěšche. Šo hemjerškim prawje budžišche nětko Šan jačo starschi přeni do wumóžerškeho šobu šalěšč mohł. Kaž blyšł jeho tež ta myšł na jeho šwójbu, žonu a hiščyže drobne džěčatka pschěndže, kač so jim pónžje, hdž budže jim jich šastarač rubjeny! Šdyž pač jeho wóčžto na Šakubowe šblědnjene woblicžo padny, na kotrehož cžole hižom šymny pót šteješche, duž so roščudži a rjekny: „Šakubje, rucze do šobu!“ Tón šebi to dwójžy kasacž njeda a kač šócžka spěšchnje do šobu štocži a wolasche: „Nětko sčehněče jón horje!“ A šob lečješche horje na jašne šwětko. Šědma bě Šakub i njeho wulěšł, jón sažo dele puščyžichu, so by so tež Šan wukhowal. Na teho bě pač mjes tym wjele pšerščyže

napadačo, so bě hižom nimale šakšpnyeny a so šebi žaneje nadžije na wumóženje wjažy njecžinjješche. Šdyž pač tón šob sažo psched šobu widžješche, wudoby so i napinanjom pošlenich mozow se šwojeho rowa, šalěšy do šobu a bu tež hiščyže šbožownje wukhowany.

„Ale Šano,“ tač so czi horkach nětko do njeho dachu, cžehodla nješky ty po swojim dobrym prawje přeni do šobu šalěšł a nješky Šakuba, tutu šidoru, delkach wostajil?“ — „Runje tehodla niž, dokelž je šidora,“ jim Šan wotmolwi; „ja wschač derje wěm: wón hraje, pije a šakruje; ale runje tehodla njechach jeho njebjelkemu šudnikaj pschepodacž. Ša běch šam na wumrjecže bóle a lěpje pschihotowany, dnyžli wón.“ — Duž czi hemjerjo mjelčyachu a šóždy šam pschi šebi rjekny: „Telko lubošče k bližšchemu ja na jeho mješče měł njebych.“ Njepišche pač japoschtoł Šan we swojim přenim liščy na 3. šlawje w 10. sčtucžy: „Na tym smy my pošnali tu lubošč, so Khrystuš swoje žiwjenje sa naš wostajil je. A my tež dyrbimy swoje žiwjenje sa bratrow wostajicž?“

Wschelake i bliska a i daloka.

— W naschim cžaku, hdžyž ma našcha ewangelska žyrkej tač wjele njepšchecželštwu cžerpicž, je wažne, juntrócž wopomnicž, sčto wona džěka a škutkuje. 83 je diaconišnyškich wustawow, hdžyž 21,000 diaconišow škutkuje, 18 bratrowskich domow 3500 bratrow do džěka sejele, 35 je džělaczerškich kolonijow, 600 hospodow k domišnje, towarštwownych domow a hoješnjow sa wopilžow. 411 lieči so špomóžerškich domow, w kotrychž běšche 1909 12,004 džěčži. Š temu bě so dalschich 11,481 džěčži k wogladanju a woczeh-njenju do šwójbow dačo. Młodženzownych towarštwow běšche 2419 i 142,826 šobustawami a 172 wošebitymi domami. Towarštwow mladych holžow wobšteji něhdyže 5000. W mišionštwje šóžnikow džěka 223 šchescžijanskich mužow w 214 pschistawach. 17,000 šóžnikam pošlicžichu domišny sa šóžnikow (32) 125,000 nóžnych pschebnytkow. 45,000 šóžow so wopyta, mjes nimi 11,000 wopytow šhornych. 1½ milionow nalutowanych pjenješ so pschi nalutowaršchjach wot šóžnikow nutšplacžješche a 700,000 hr. so do našcheho wóžneho kraja pschinješke. Šajka to pošnosč šwěr-neho džěka lubošče, kotruž je ewangelska žyrkej do škutka štajila.

— Šdyž so k jutram bližimy, sažo na starschich to praščenje štupi: „ičto budže našche džěčžo?“ Mjes wschelakimi powołanjemi, kotrež so dženska mladym holžam pošlicža, njech so tudy na jene pošasa, kotrež so i wjetscha malo wobšedžbuje, hačrunje tač derje wěšty, kač tež špokojazy žiwjeňski pschebnytk podawa, na powołanje diaconišow. Š šastupej so šaroba wot 18 lět žada, tola diaconišenske wustawy tež mlódsche holžy sa schulerki pschiwosmu. Diaconišy so dženska trjebaja na nimale wschitkich škutkowaršchjach šchescžijanskeje lubošče, we wustawach a wošadach, w hladanju šhornych kač we woczehnjenu džěčži. Šajka ma 3 diaconišenske wustawy, w Draždžanach, w Šipštu a w Šoosdoršje. Šošlednišche jeno sa woczehnjene džěčži wuwucžuje. Šamolwenja maja so pošlacž na diaconišenske wustawy w Draždžanach, Šowe Město, Šudyšta droha 68; w Šipštu: Šipš-Vindenau, Šundorška droha, a do Šoosdorša.

„Šobaj Šóh“ njeje jenož pošla šujesow duchownych, ale je tež we wschěch pschedawaršchjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Šudyšchinje dostacž. Na ščtwórcž-lěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžiška so sa 4 pj. pschedawaju.